

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ΄.

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 6 ΤΟΥ ΔΕΚΕΒΡΗ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 542

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κ. Κ. «Ο γουρισμός».
Κ. ΚΟΝΤΟΣ. Ἐπιγράμματα.
Α. Μ. ΜΟΙΡΑΣ. Γράμματα και ἐπιγράμματα.
Μ. Δ. ΡΟΔΑΣ. Σερβική φιλολογία—Γιοβάν Ντούσιτς.
Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ. Ἡ ἀλεπού κι ὁ δερβίσις (Σααδὴ).
ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ. Ἀμαρυλλίς (συνέχεια).
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ.—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.—Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΚΥΡΑ

Δίκαια σὲ λένε κριτικά μιὰ κ' εἶσαι ἀπὸ τὴν Κρήτη
καὶ συγγενεὺς μάλιστα καὶ μὲ τὸν Ψηλορείτη...
Κι ἂν λές ἀρλοῦμπες, τί μ' αὐτό ; κανεὶς δὲ θ' ἀπορήσει,
ἀφοῦ τὰ λόγια σου ἔχουνε Κρήτη καὶ ὄχι κρίση.

ΣΕ ΜΕΡΙΚΟΥΣ ΠΟΕΤΑΣΤΡΟΥΣ

Διὸ σίχους ξεφουθήσατε κ' εὐτὺς οὖς εἶπαν μαῖτρο
κ' ἐμπρός σας σβήσαν Σολωμοί, θαφτήκαν Παλαμάδες.
Ἄληθεια, πῶς κατάντησαν καὶ δὴ οἱ ὄμι ντὲ λέτρο !
Τὲλ μαῖτρο, πού λένε, τὲλ βαλὲ—κριτὲς καὶ ποιητάδες.

ΣΤΟ ΣΠΥΡΟ ΜΕΛΑ

Ὡς εἶδος χωροφύλακας θρονιάστηκες στὰ γράμματα,
κι ὄλο κοιτᾷς ἀγριαπὸς κι ὄλο τὰ δόντια τρίζεις,
κι ἂν γύρω σου ἀκούγονται βροσιές, κατάρες, κλάματα,
ἐσύ, βουλώνοντας ταυτιά, ἀλύπητα ραβδίσεις.

Α. Μ. ΜΟΙΡΑΣ

ΣΑΑΔΗ.—Μὴν τιμωρεῖς πολὺ αὐστηρὰ τὸ σκλάβο σου,
γιατὶ μπορεῖ καμμιά μέρα νὰ γίνῃ ἀφέντης σου.

ΣΑΑΔΗ.—Ἄν δώσης ἕνα ποτήρι νερὸ σ' ἕναν ἄνθρωπο
πού δὲν εἶναι ἄξιος, χάραξε στὸν πάγο τὴν ἀνταμοιβή πού
σοῦ ὑποσκέθηκε.

ΣΕΡΒΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΓΙΟΒΑΝ ΝΤΟΥΣΙΤΣ

Σκοπὸς μου σήμερα δὲν εἶναι νὰ μιλήσω πλαιύ-
τέρω γιὰ τὴν Σερβική φιλολογία. Στους ἰδεολάτρεις
τοῦ «Νουμά» παρυσιάζω τὸ νέο Σέρβο ποιητὴ, γραμ-
ματέα τῆς Σερβικῆς πρεσβείας τῆς Ἀθήνας, τὸν Γι-
ὸβαν Ντούσιτς.

Τὸ ἔργο του ὡς τώρα εἶναι ὀλιγότομο ἀλλὰ δια-
λεχτό, ἀψευδάριστο, βαθυστόχαστο, ἄξιο μεγάλης
προσοχῆς. Μὲ τεχντροπία μαεστρική μᾶς δίνει δυνα-
τὲς γραμμὲς τοῦ Σερβικοῦ ἀγῶνα πού στεφάνωσε
τοὺς στρατιῶτες τοῦ Καραγεώργεβιτς στὶς ὄχτες τοῦ
Μακεδονικοῦ ποταμοῦ Μτρεγκαλνίτσα.

«Ἀπὸ τὰ νερά σου θὰ νίψουμε τὰ μάτια τῶν παι-
διῶν μας καὶ τὸ μέτωπο τοῦ προφήτη στὶς μικροῖες
ὥρες. Θεῖε ποταμέ, πού γεννήθηκες μέσα στὸ ἀστρα-
ποβόλιμα τῶν σπαθιῶν μας καὶ πού σημάδευεις τώρα
πιὰ τὰ φωτεινὰ σύνορα μεταξὺ τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς
πλάνης.

«Τὸ ξίφος γέννησε τὴν ἀστραπή καὶ ἡ ἀστραπή
θὰ γεννήσῃ τὸν κεραυνό. Ἔτσι ἐσύ ἔ. αμες τὸ δρόμο
σου ἀνάμεσα στὶς δύο ἐποχές. Ὅλες οἱ φλόγες πύδη-
σαν ἄξαφνα ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου γιὰ νὰ φωτίσουν τὸν
ἀλλοθινὸ δρόμο σ' ἐκείνους πού ἔπρεπε νὰ τὸν πάρουν.

«Ἰερὲ ποταμέ, μέσα στὰ νερά σου ἐσκυψεν ἡ Δόξα
νὰ καμκρώσει τὴν νίκη στὰ κατὰβιθα τῶν ματιῶν σου.
Νά, ἕνας λαὸς μὲ καρδιὰ λιονταριοῦ καὶ μὲ παιδιοῦ
χαμόγελο. Ἔρχεται στὶς ὄχτες σου γιὰ νὰ θρονιάσει
σ' αὐτὲς τοὺς λευκοὺς ἀετοὺς καὶ τοὺς ἐφεστίους θεοὺς.

«Στὰ χεῖλια μας εἶχαμε τὸνομά σου τὶς μακρυνὲς
νύχτες πού ὄνειρευμάστε ΕΚΔΙΚΗΣΗ. Τὰ καθάρια
νερά σου βλέπανε τὸ θυμὸ μας. Κοίτα ! Ἕνας ὀλάκε-
ρος λαὸς περπατᾷ ἐπάνω στὸ μεγάλο δρόμο, πρὸς
τὸν ἥλιο. Ἀπάνω στὰ νικηφόρα μπράτσα του βασταίει
τὸ γενέθλιο οὐρανὸ του, σὰν καμμιά στέγη τοῦ σπι-
τιοῦ του.

«Ὡς χτὲς ἀκόμα κανεὶς μας δὲ γνώριζε τὸνομά
σου. Σήμερα ἔμωσ παίρνεις στὰ ρεμάτᾳ σου τοὺς κύ-
κλους τῶν ἀστρῶν καὶ τὰ γύρω τραγούδια. Κεὶ μουρ-
μουρίζεις, Ἰερὲ ποταμέ, μυρμουρίζεις τρέχοντας
κάτω ἀπὸ τὶς ἐστῖες καὶ τοὺς βωμοὺς μας.

«Δὲν ἀλλάζεις ποτὲ τὸ δρόμο τοῦ ρεῦματός σου.
Ἔτσι καὶ μᾶς οἱ καρδιές μας ἔχουν τὸν ἱερό τους
δρόμο πού τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀλλάξῃ. Ἡ ψυχὴ